

tænkter, at Vandhønsmændene have at gøre med alle mindre Vandløb, og det er langt det overvejende Mital af de Vandløb, der kunne blive Tale om at foretage saadanne Indretninger ved, tror jeg ikke, at dette er betryggende Ordning for Ferskvandsfiskerne, lige saa lidt som for dem, i hvis Opstemning man skal lave Huller eller Fiske-trapper. Jeg skal blot her gøre opmærksom paa, at naar der staar i Vædringsforlagets 3dje Stykke i Slutningen, at Begæring om Nedsættelse af en Vandløbsret i alle Tilfælde til den kommunale Bestyrelse af det paagældende Vand, vil det vist ikke kunne lade sig gøre, thi efter Forklaringen i Vædringsforlaget til § 4 er jo en Vandløbsret, baade Vandhønsmændene, Vandvæsenkommissionen og Overlandvæsenkommissionen, men en Begæring til den kommunale Bestyrelse om Nedsættelse af en Vandvæsenkommission, kan ganske sikkert ikke finde Sted; det vilde være uheldigt, som Kommunalbestyrelsen skulde kunne nedsætte en Vandvæsenkommission, lige saa lidt som den selvselgelig kan nedsætte en Overlandvæsenkommission. Det vilde være en for stor Forandring i Reglerne for disse Kommissioners Nedsættelse; men det er mere en formel Bemærkning, som Udvalget maatte vil tage under Overvejelse. Jeg skal endelig med Hensyn til dette Punkt ogsaa bemærke, at Kommunalbestyrelsen for det paagældende Vand ikke er et ganske klart og adækvat Udtryk for det, man mener, idet der kan være flere Kommunalbestyrelser for det paagældende Vand, det gælder saavel for Naløb som for Søer. Jeg tror derfor, at der ogsaa her maa gøres en Vædring. Endvidere skal jeg bemærke, at i fjerde Stykke, hvor der er Tale om Omkostningerne ved Forretningen o. s. v., maa der efter min Mening ogsaa en Bestemmelse indom hvem der skal udføre Arbejdet; det maa formentlig ogsaa Vandhønsmændene kunne afgøre. Reglerne i Vandløbsloven vilde ikke passe her, idet der er Kommunalbestyrelsen fremme, og der er overhovedet disse Regler saa komplicerede, at de, aldeles ikke ville kunne lade sig anvende herpaa; derfor maa der vist i selve Lovens staar en nærmere Anvisning paa, hvorledes Vandhønsmændene og Vandløbsretterne i det hele have at gaa frem. Det sidste Punktum i fjerde Stykke indeholder en Bestemmelse om, at "hvor den paagældende Foranstaltning efter Vandbrugsministerens Skøn har en mere almindelig Betydning for Fiskeriet i de paagældende Bænde, kan der af Statskassen tilskydes indtil Halvdelen af Udgifterne". Medens denne af Udvalget foreslaaede Bestemmelse maatte kunne være forspærlig og ret naturlig, naar

den blev føjet til Regeringsforlagets § 2, 3dje Stykke, hvor Bestøtningen ved Anbringelsen af Fiske-trapper i de der omhandlede Tilfælde er paalagt de i Fiskeriet interesserede, forekommer det mig ikke, at der er den mindste Grund til, saaledes som Vædringsforlaget her er affattet, at Statskassen skulde stille sig i nogen Udgift for at saa disse Forhold ordnede. Her er Spørgsmaalet løst saaledes, at Omkostningerne ved den hele Sag skulde deles mellem alle dem, der ere interesserede i Sagen, og der er henvist til Vandløbsloven af 28de Maj 1880, hvorved netop maa være antaget, at Udgiften her skal afholdes paa lignende Maade, som hvor der er Tale om Vandløbsforhold, og saa vidt mig bekendt, findes der ikke saadanne tilsvarende Bestemmelser, hvorefter Statskassen kunde deltage i Omkostningerne. Jeg glemte med Hensyn til dette Vædringsforlag, 3dje Stykke, at anføre, at jeg tror ikke, det gaar an, at man lader enhver, paa nogen Maade interesseret Person kunne foranledige Oplukningen af en saadan Indretning helt eller delvis erstattet med Fiske-trapper. Saa vidt er det vist ikke uligligt at gaa. Efter Regeringens Forslag, som det er formet, og som jeg mener rationelt formet, falder det ganske naturligt, at det er Eieren, naar han ønsker at faa Oplukningen erstattet med Fiske-trapper, der henvender han sig til Kommissionen, men her, hvor enhver interesseret skulde kunne foranledige noget saadant, der maa der ganske vist være en vis Begrænsning, thi ellers kunne næsten alle Menneker siges at være interesserede. Jeg skal meget anbefale, at hvis man vil følge Udvalget med Hensyn til Ordningen af disse Forhold i § 2, at da Udvalget mellem 2den og 3dje Behandling vil tage under Overvejelse, om der ikke maa gøres forstellige Vædringer i den her foreslaaede §. Jeg tror ikke, at den lader sig gennemføre i Praksis, saaledes at man faar den tilfattede Nytte ud af det. Vædringsforlag Nr. 8 finder jeg oprigtig talt lidt overflødig. Efter at man har sagt i Vædringsforlag Nr. 6, at disse Forhold skulde afgøres af Vandløbsretterne, behøver man ikke igen i § 4 at sige, at disse Spørgsmaal skulde afgøres af Vandløbsretterne; de supplerende Bestemmelser, som ere tilføjede, maatte vel saa optages i selve § 2. Til Vædringsforlagene Nr. 9, 10, 11, 12, 13 og 14 har jeg ikke noget at bemærke og heller ikke til Nr. 15, for saa vidt som jeg kan tiltræde de Forandring, der ere foreslaaede med Hensyn til Mindstemaalet. Redaktionelt af Vædringsforlag Nr. 15 er maatte fra en vis Side set noget heldigere end den, der